

РЕШЕНИЕ

№ 12142

гр. София, 10.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 27 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДИМИТЪР К. ДЕМИРЕВ**

при участието на секретаря **ВАЛЕРИЯ Й. ДИМИТРОВА**
като разгледа докладваното от **ДИМИТЪР К. ДЕМИРЕВ** Гражданско дело № 20221110144367 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.124 ГПК.

Производството е образувано по искова молба на Ц. К. И., с която са предявени обективно кумулативно съединени положителен установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК срещу ответника ***** за признаване за установено спрямо ответника, че ищецът е собственик на поземлен имот с идентификатор ***** по Кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. София, одобрени със Заповед РД-18-51/15.07.2010 г. на Изпълнителния директор на АГКК, Заповед за изменение на КККР № КД-14-22-489/15.08.2011 г. на Началника на СГКК – София, находящ се област София (столица), община Столична, *****, вид собственост: общинска частна, вид територия: урбанизирана, НТП: за друг обществен обект, комплекс, с площ 226 кв.м., стар номер: 836, квартал: 42, парцел II-ТП, и отрицателен установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК за установяването, че ответникът не е собственик на процесния имот, поради нищожност и материална незаконосъобразност на Акт за частна общинска собственост №3035, Регистър 3035/2012 г.

Ищецът твърди, че е наследник на ***** (Х.ва) и *****, които притежавали по 1/3 ид.ч. от следния недвижим имот: част от нива в землището на с. Княжево, местността „Чеишето“ с пространство 1879 кв.м., включваща се в новообразувания парцел IV, пл. № 792, кв. 42, по плана на ***** и при съсед: *****, с нотариален акт №16, т. XXII, рег. № ** по нотариално дело №4065/1931 г. и при снабдяването му с нотариален акт за собственост по регулация на 523 кв.м. празно място, находящо се в

*****, кв. 42, парцел IV, местността „*****“, съгласно Спогодителен протокол от 20.10.1942 г. по гр. д. №794/1942 г. на Софийски областен съд, II гр.о., описван още като пл. №4 кв. 42, м. *****в, съгласно Заповед за отмяна на отчуждаване на недвижим имот №РД-43-141, гр. София, 21.07.2000 г.

Твърди, че процесният имот бил част от посочения имот и впоследствие е бил обособен като отделен имот, както и че със Заповед №419/18.06.1959 г. на МАБ имотът, включително и процесният имот, бил отчужден.

С решение арх. №994/2002, гр. София, 01.07.1981 г. на Софийски градски съд АК, III-г по а.х.дело №764/1998 г. заповедта за отчуждаване е отменена относно 2/3 ид.ч. от 520/775 от УПИ, тъй като не били извършени съответните дейности в отчуждения имот, които са обосновали отчуждаването на основание отмяна на отчуждаване по чл. 1 от ЗВСНОИ по ЗТСУ, ЗПИНМ, ЗБНМ, ЗДИ и ЗС, и бил съставен нотариален акт №145, том II рег. №*****, дело №318 от 24.08.2004 г.

Твърди се, че в процесния имот не били извършени планираните дейности. Твърди се, че същият бил незаконосъобразно актуван с Акт за частна общинска собственост №3035, Регистър 3035/2012 г., в който като основание била посочена единствено нормата на чл. 59, ал. 1 от ЗОС, но не и фактическо основание за актуването, което счита, че обуславя незаконосъобразност на целия акт, т.е. оспорва се наличието на правно основание за актуване на имота.

Ищецът твърди, че се е намирал във владение на процесния имот, като е придобил същия въз основа на давностно владение, като е владяла същия в периода от 01.06.1996 г. до настоящия момент, включително давността е текла за времето от 01.06.1996 г. и 31.05.2006 г., както и след влизане в сила на 07.03.2022 г. на Решението на Конституционния съд на Република България, влязло в сила на 07.03.2022 г., а именно: от 08.03.2022 г. и до настоящия момент, повече от 10 години, упражнявал фактическа власт необезпокоявано, с което придобил същия по силата на давностно владение.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от *****, в който оспорва предявените искове. Релевира възражение за недопустимост на предявените искове срещу *****, тъй като районната администрация не е материалноправно легитимирана страна по делото, доколкото се предявяват искове относно вещни права за собственост, които се упражняват от Общината, като административно териториална единица упражняваща право на собственост съгласно ЗОС, поради което предявеният иск бил недопустим.

Оспорва предявените искове като неоснователни. Твърди, че ищецът е наследник единствено на своята майка *****- сестра на *****, като последната има свои низходящи наследници, поради което не е наследник на Ц. К. И..

Твърди, че ***** и ***** са били собственици на 2/3 ид.ч. от

бивш имот пл. № 4, кв. 42, местност *****. Останалите 1/3 ид.ч. от имот с пл. № 4 била собственост на *****.

Със Заповед № 419/08.06.1959г. на Министерството на архитектурата и благоустройството по регулационна преписка № 80/1969г. от имот пл. № 4 са отчуждени 1006,00кв.м., 240,00кв.м.- за улична тегоба безвъзмездно, с което са отчуждени общо 1246,00кв.м.

За отчуждения имот пл. № 4 е съставен Акт за държавна собственост № 7200/1970г. По този план за имот пл. № 4 са отредени два парцела: парцел VI-4 за *****, като парцели VI-4 и VII-4 са отчуждени с последващи регулационни планове и собствениците били обезщетени.

Твърди, че процесният поземлен имот с идентификатор *****, с площ 226 кв.м. попада в УПИ II-тп, е отреден за трафопост и е актуван с Акт за частна общинска собственост № 3035/2012г.

С решение от 31.07.2001 г., по адм. дело № 764/1998г., СГС е отхвърлил жалбата на ищцата Ц. К. И. срещу отказа № РД-54- 685/07.06.1994г. на Кмета на ***** по искането за отмяна на отчуждаване на недвижимия имот.

Със Заявление № АБ0200-49/14.05.1998г. от Ц. К. И., *****, до ***** било направено искане за отмяна на отчуждаване на част от имот, находящ се в *****в (за 940кв.м). Със Заповед № РД-43141/21.07.2000г. на Кмета на ***** е отменено отчуждаването за част от имот с пл. № 4, кв. 42, м. *****, като на собственика е върната площ от около 520кв.м. и със Заповед № РД-57-821/14.12.2000г. на Кмета на ***** тази част от имота е отписана от актовете книги за общинска собственост на *****

Заповед № РД-43-141/21.07.2000г. на Кмета на ***** била обжалвана от Ц. К. И. пред СГС в частта ѝ по отношение на останалата част от имот пл. № 4, за която не е издадена заповед за отмяна на отчуждаването.

С Решение от 27.03.2001г. по а.х.дело № 2654/2000г., СГС е отхвърлил жалбата, като неоснователна. С Решение № 2680/21.03.2002г. по адм. дело № 6978/2001 г., ВАС е потвърдил Решението на СГС, като с решението се отказва да се отмени отчуждаването на останалата част от имот пл. № 4, тъй като имотът е застроен с трафопост по последващо преотреждане.

Невъзстановената част от имот пл. № 4 е нанесена в кадастралната карта с идентификатор ***** с площ от 226кв.м. и за него е съставен АОС № 3035/2012г. Същият поземлен имот се твърди да е част от УПИ II-трафопост, кв.42, а част от сградата на трафопоста попада в този ПИ. За помещение от трафопостта бил съставен АОС № 1146/2000г. Сочи, че в останалата част от сградата има разположени електроинсталации на НЕК.

Твърди, че в процесния поземлен имот има изграден трафопост, както и че със Заповед №РД-43-141/21.07.2000г. на Кмета на ***** е оставено без уважение искането за отмяна на отчуждаването точно на тази част от имота и отказът е мотивиран с това, че в тази част от имота е предвидено изграждане

на трафопост и посолски комплекс, което обстоятелство било прието и в решение от 27.03.2001г. по а.х.дело № 2654/2000г. на СГС и решение от 21.03.2002г. по адм. дело № 6978/2001 г. по описа на ВАС. Това съставлявало основание със Заповед № СО15-РД-57-7/24.01.2015г. Кмета на *****, влязла в сила, да откаже да се отпише от актовете книги за общинска собственост на ***** АОС № 3035/06.02.2012г. за процесния поземлен имот с идентификатор *****, попадащ в УПИ II-трафопост, с площ от 226кв.м, находящ се в местност *****.

Твърди, че относно помещението от трафопоста бил съставен АОС № 1146/2000г., както и навежда, че същият се владее, поддържа и се използва от общинската администрация за поставяне на изборни списъци на гражданите имащи право да гласуват, с оглед на което пространството около него ежегодно се поддържа от общински работници.

Оспорва ищецът да е демонстрирал намерението си да свои имота и да поставял ограда. Поддържа и че била налице изначалната невъзможност за придобиване на правото на собственост.

Софийският районен съд, след като взе предвид становищата на страните и ангажираните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, намери за установено следното от фактическа страна:

Приет е съдебно спогодителен протокол от 1942г. по гр.д. № 794/1942г. на Софийски областен съд, както и нотариални актове от 30.03.1932 и 04.11.1931г., доказващи собствеността върху имоти, вкл. част от процесния, в полза на наследодател на ищцата. Прието е удостоверение за наследници № АО-Н-315/15.08.2022г., съгласно което ищцата е сред наследниците на *****, починала на 25.09.1989г.

Приета е заповед № 419/18.06.1959г. на основание §18, т.1 б. „а“ от Временната наредба за приложение на ЗПИИМ, с която се одобрява уличната и дворищната регулация и типовите напречни профили на улиците, вкл. на м. *****.

Приет е Акт № 7200 за ДСНИ от 20.04.1970г. с правно основание заповед № 419/18.06.1959г. на МАБ, като считано от 16.03.1970г. сумата била преведена от СГНС отдел фин.счетоводен с пл.№ 25364/06.10.1969г. като се одържавявало дворно място от 1003кв.м. с едноетажна жилищна сграда.

Съгласно заповед за отмяна на отчуждаване на недвижим имот № РД-43-141/21.07.2000г. по искане на лица, сред които и ищцата, е отменено отчуждаването на *част от* имот пл.№ 4, кв.42, м.*****, собственост на лицата, сред които и ищцата, частта от който имот бил отчужден с пр.решение на ИК на СНС № 419 от 18.06.1959г. по регулация за СГНС-за улица. В мотивите е посочено, че били налице условията по чл.1, ал.2 ЗВСОНИ по ЗТСУ и т.н., доколкото мероприятиято за частта за която е отчужден имотът не било реализирано. С последващ план върху частта от

имота било предвидено изграждане на трафопост и полски комплекс. Тези мероприятия били реализирани. Възстановява се около 520кв.м., свободна площ от имота, съгласно приложена скица, неразделна част от заповедта. Приета е и заповед № РД-57-921/14.12.2000г., с която се нарежда да се отпише от актовете книги за общинска собственост АКТ № 842/27.10.2000г. част от стар имот пл.№ , от кв.42, с площ от 520кв.м.

Прието е и решение № 2706/27.05.1998г. на ВАС, съгласно което е отменено изцяло решение от 23.04.1996г. на СГС по адм.д. № 1188/94г., като делото е върнато за произнасяне по жалба на Ц. И., след което с решение от 31.07.2001г. по гр.д. № 764/1998г. по описа на СГС, с което е отменен писмен отказ на кмета на СГО, с който е отказано отмяна на отчуждаване на имот пл. № 4, кв. 42, *****, така и се отменя отчуждаване реализирано със заповед от 1959г. на МАБ на имот л.№ 4 с площ от 738кв.м. С решение № 3457/09.04.2002г. на ВАС решението на СГС е отменено, като е отхвърлена жалбата на ищцата срещу изричния отказ на кмета да отмени отчуждаването, по мотиви, че в по делото е установено, че през 1959г. от застроен недвижим имот пл.№ 4, кв.42, наследодателките на ищцата притежавали 2/3 ид.ч. били отчуждени 1006кв.м. за улица, която не била реализирана, като по последващите ЗРП от 1977г., 1983г. и 1986г. било извършено отреждане за полски и легационен комплекс, в който попадало последващо преотреждане на процесния имот. Сградите в имота били разрушени, посолският комплекс бил реализиран, а легационният комплекс не бил реализиран, а разширението на улицата било само пред посолския комплекс, като незасегнати от отчуждителното мероприятие били 738кв.м. от имота, които нямали лице на улица, поради което и доколкото чл.1, ал.2 ЗВСОНИ предвиждали кумулативната даденост на две предпоставки (строителството фактически да не е започнало и дворното място да отговаря на изискванията за образуване на самостоятелен обект), т.е. доколкото процесният имот нямал лице към улица, то доколкото реституционния закон не предвиждал възможност за изменение на ЗРП в производството по реда на чл.4 от ЗВСОНИ, то възприемане на предложение за изменение на регулация с цел обособяване на самостоятелен парцел не било допустимо от съда.

Прието е и решение от 27.03.2001г. по ах.д. 2654/2000г., с което е отхвърлена жалба на ищцата срещу заповед № РД-43-141/21.07.2000г. на кмета на СО, като с решение № 2680/31.03.2002г. на ВАС е оставено в сила решението по съображения, че след като с преотреждане с РП от 1986г. върху част от имота е предвидено изграждане на трафопост и посолски комплекс, то тези мероприятия били осъществени.

Приет е н.а. за собственост на недвижим имот, на основание отмяна на отчуждаване по чл.1 ЗВСОНИ по ЗТСИ, ЗПИНМ, ЗБНМ, ЗДИ и ЗС №145, том2, рег.№ *****, дело № 318/2004г., от 24.08.2004г., съгласно който Ц. И. е призната за собственик на 1/3 ид.ч. от имот в гр.София, *****, а именно 520/775ид.ч. от УП XXII-1374, 1361 от кв.42, при съседни сред които и УПИ I – за посолство и УПИ II за трафопост.

Приет по делото е акт № 3035 за частна общинска собственост от 06.02.2012г. с правно основание чл.59, ал.1 ЗОС, съгласно който имот с идентификатор № ***** с площ от 226кв.м., отреден за трафопост, се актува за общински, с посочен предходен АДС № 7200/1625/20.04.1970г.

Съгласно приета по делото скица на поземлен имот № *****, площта на имота е 226кв.м., засягаща част от сграда с посочено описание „ТП“ с площ от около 50кв.м. (сграда, попадаща в имота : *****.1 застроена площ от 152кв.м. с предназначение сграда за електропроизводство).

По делото е прието първоначално и допълнително заключение на вещо лице по допусната и приета СТЕ, които съдът кредитира като обективно и компетентно изготвени, от които се установява, че процесният имот с идентификатор № ***** бил идентичен с имот парцел IV, пл. № 792, кв.42 по РП на ***** от 1959г., т.е. процесният имот представляват част от описания имот и се намирал в северната му част. Съгласно РП от 1959г. част от стария имот пл.№4, била отчуждена за улица. От останалата част били образувани парцели VI-4 и VII-4. Мероприятието по първоначалното отчуждаване на имота не било реализирано. С последващ план било предвидено изграждане на трафопост и полски комплекс, които мероприятия били реализирани. Сградата на трафопоста попадал в ПИ с идентификатор № ***** и ПИ с идентификатор № *****, които образували УПИ II-за трафопост, кв.42 по действащия РП, АОС № 1146/08.05.2002г. бил съставен за помещение към трафопост (откъм ***** с идентификатор № *****.1. с площ от 67.30кв.м., представляващо бирария, която не била работеща. Останалата част от сградата (*****.1.1.) с площ от 84.70кв.м. бил самият трафопост с разположение в него електроинсталации. С последващ РП от 1986г. и действащ РП от 2001г. се предвиждало изграждане на трафопост и полски комплекс, като съгласно Заповед № РД-43-141/21.07.2000г. на кмета на ***** мероприятията били реализирани. В допълнителното заключение вещото лице посочва, че в архива на НАГ-***** било предоставено Разрешение за строеж № 117/25.03.1987г. на БОДК, издадено от началника Управление „Архитектура и благоустройство“ за трафопост към полски комплекс на КНР, м. ***** – 2, кв.42. Разрешението било издадено въз основа на одобрен проект от 24.03.1987г. на комбиниран трафопост с РЕП. Съгласно одобрения проект били обособени две помещения – същински трафопост за монтиране на необходимото оборудване за преобразуване, пренос и разпределение на ел.енергия и второто помещение на РЕП – разпространение на ежедневния печат. В архива на район ***** са съхранявали строителни книжа за северната част от сградата на трафопоста – за РЕП. С разрешение за преустройство № 123/10.05.2006г. на гл.арх. на район ***** и одобрени проекти по чл.144 ЗУТ по части – архитектура, ВиК, електро, ОВ за обект: Преустройство за помещение в трафопост в бирария със застроена площ 68кв.м. Вещото лице дава заключение, че съгласно §6 ПЗР Наредба № 2 от 31.07.2003г. за въвеждане в експлоатация на

строежите в Република България и минимални гаранционни срокове за изпълнени строителни и монтажни работи, съоръжения и строителни обекти, Наредбата не се прилагала за заверени строежи, завършени до 31.03.2001г., които не са били приети по установения ред до 31.03.2001г., поради което съгласно цитираната наредба процесният трафопост не подлежал на въвеждане в експлоатация. Към заключението са приложени скици, така и разрешение за строеж № 117 от 25.08.1987г., от което се установява, че съгласно одобрените проекти се изгражда трафопост към посолски комплекс.

По делото са събрани гласни доказателствени средства чрез разпит на свидетел на страна на ищеца - св. Игнатова, св. И. и св. ****. От показанията св. Игнатова се установява, че познава ищцата от около 27г., мястото било на ***** № 27 и представлявало правоъгълник, пред който имало трафопост и в дълбочина продължавало мястото, като от дясно се намирала стената на украинското посолство, като състоянието било такова от около 20г. Твърди, че от 1995г. ищцата непрекъснато поддържала имота, почиствала тревата, имало плодни дървета, като ищцата периодично ограждала имота, но била събаряна оградата от трети лица, като между нейния имот и този на украинското посолство нямало ограда. Преди около 10 години в трафопоста имало бирария, поддържана от двама мъже. Виждала избирателни списъци в трафопоста. От показанията на св. И., ценени по чл.172 ГПК, се установява, че имотът през 70те представлявал голям парцел с къща, след което бил откъснат част за посолски комплекс, впоследствие в друга част бил построен трафопост, които се били появили горе-долу по едно и също време. Целият имот бил около 850кв.м., а процесният бил около 220кв.м. Твърди, че процесният имот (с трафопоста) бил поддържан от него и майка му (ищцата), като направили ограда от предната страна на трафопоста до посолството, от ъгъла на трафопоста до оградата на посолството, но впоследствие трети лица съборили оградата преди около 10г. В трафопоста имало бирария, която от около 5-6г. не работила, като функционирала около 4-5г. От показанията св. **** се установява, че познава имота, който бил трафопост, имало тревиста местност, дървета като заедно направили оградата откъм посолството.

По делото са събрани гласни доказателствени средства чрез разпит на свидетел на страна на ответника – св.*****а, чиито показания съдът цени по чл.172 ГПК, от които се установява, че работи в районната администрация на община ***** от 2004г., а от 2005г. в отдел общински имоти. Имотът бил до украинското посолство, имало трафопост, актуван с акт за общинска собственост,, като самият имот се косил с цел да може да се вижда витрината на трафопоста, върху която се лепели изборни списъци, като имало остатъци от някакво заведение, като в задната част на трафопоста имало електрически съоръжения. Веднъж видяла, че на гърба на трафопоста откъм имота на ищцата имало мрежа и бележка частен имот, но в момента нямало такава, като задният имот бил възстановен на ищцата и бил нейна собственост.

Представено е заключение по СТЕ по гр.д. № 14383/2015г. (приключило с решение № 423756/06.06.2018г. на СРС, 50 състав, с което е отхвърлен

предявения от ищцата и още две лица срещу ответника иск по чл.108 ЗС за установяване собствеността върху имота, вкл. имот с идентификатор № *****, като недоказан, доколкото не са били налице предпоставките по чл.1, ал.2 ЗВСОНИ, доколкото в имота има изграден обект – трафопост с идентификатор № *****.1, като въпросът дали е бил въведен в експлоатация и дали изграждането и съществуването отговаря на изискванията на ЗУТ е намерено за ирелевантно, поради което възраженията, че отчуждителните мероприятия не били реализирани били оставени без уважение, доколкото осъществяване на мероприятие по последващо преотреждане е започване на строителство по см. на чл.1, ла.2 ЗВСОНИ, като решението е потвърдено с решение от 05.03.2020г. по в.гр.д. № 1533/2019г. на СГС, влязло в сила), което е недопустимо доказателствено средство.

СОФИЙСКИЯТ РАЙОНЕН СЪД, 27 състав, като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235, ал.2, във вр. с чл.12 ГПК, по свое убеждение, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са положителен установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК, обективно кумулативно съединен с отрицателен установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК.

По положителния установителен иск:

Искът за придобиване по давност на имот (след влизане в сила на решение, с което се губи ревандикационен иск на друго основание) е допустим. По положителния установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК съдът е разпределил в тежест на доказване на ищеца, че е собственик на процесния имот на твърдяното правно основание, т.е. ищецът следва да докаже владението си на валидно правно основание, като с оглед възражението за придобиване по давност, следва да докаже фактическите твърдения, че е осъществявала необезпокоявано, непрекъснато и явно владение за период повече от 10 години, съобразно твърденията си: считано от 01.06.1996 г. и 31.05.2006 г., както и след влизане в сила на 07.03.2022 г. на Решение № 3 от 24 февруари 2022 г. по к. д. № 16 от 2021 г. на Конституционния съд на Р България. Ответникът следва да докаже фактическите твърдения, че в АДС 7200/1970г. е описан имот, който не бил възстановен по право, а бил в отказаната част за възстановяване.

Първият спорен въпрос по делото е може ли да се придобие по давност процесното дворно място. Процесният имот с идентификатор № ***** е с площ от 226кв.м. и представлява самостоятелен обект на правото, като в част от същия с около 50кв.м. площ влиза имот с идентификатор № *****.1, представляващ изградена сграда – трафопост. Съдът намира, че искът е неоснователен, защото ищецът нито твърди, нито доказва владение върху част от изградената постройка (около 50кв.м.), като целият процесен имот с площ от 226кв.м., а твърдяната завладяна реална част (от около 176кв.м.) е такава от поземлен имот в урбанизирана територия, следва да се приеме, че е

допустимо придобиването ѝ по давност само при положение, че може да се обособи като самостоятелен обект, съответно остатъкът от имота може да се обособи като самостоятелен обект. В конкретния случай и двата не отговарят на изискването за площ (чл.200, ал.1 вр. чл.19 ЗУТ), т.е. на това основание искът се явява изцяло неоснователен.

Вторият спорен въпрос е изтекла ли е необходимата давност. Съдебната практика безспорно приема, че е изключено придобиването по давност на имот, правото на собственост върху който подлежи на възстановяване по реституция (ЗВСОНИ, ЗСПЗЗ и т.н.) до приключването на административната процедура по възстановяването на собствеността. Тази процедура се счита приключена, когато е извършена индивидуализацията на имота. Считано от този момент е възможно и прилагането на института на придобивната давност, включително по отношение на ползвателите на имоти. При липсата на индивидуализация на недвижимия имот е невъзможно осъществяването на фактическа власт по отношение на конкретно обособена вещ (corpus), както и демонстрирането на намерение за своене (animus). В конкретния случай индивидуализацията става с влизане в сила на отказа да се възстанови съответната спорна част, освен това - тази придобивна давност може да бъде само десетгодишна. Оттук придобивна давност тече от 09.04.2002г (т.е. решението на ВАС, с което фактически влиза в сила заповедта на кмета, с която се отказва отчуждаване на процесната част), като се прилага се въведения през 2006 г. с § 1, ал. 1 от Закона за допълнение на Закона за собствеността мораториум върху давността за придобиване на имоти частна държавна или общинска собственост. С решение № 3 от 24.02.2022 г. по к. д. № 16/2021 г. на Конституционния съд на Република България (обн. ДВ, бр. 18/04.03.2022 г.) са обявени за противоконституционни разпоредбите на § 1, ал. 1 от Закона за допълнение на Закона за собствеността (обн., ДВ, бр. 46/2006 г., посл. доп., ДВ, бр. 18/2020 г.) и на § 2 от Заключителните разпоредби на Закона за изменение на Закона за собствеността (обн., ДВ, бр. 7/2018 г.). Съгласно първата разпоредба давността за придобиване на имоти - частна държавна или общинска собственост спира да тече до 31.12.2022 г. (считано от 31.05.2006 г.). С атакувания § 2 ЗР на ЗИЗС е придадено обратно действие на последното по време удължаване на срока на спиране на давността за придобиване на имоти частна държавна или общинска собственост, прието с § 1 ЗИЗС (обн., ДВ, бр. 7 от 2018 г.). Разпоредбата на § 1 ЗИЗС е обнародвана в ДВ, бр. 7 от 19.01.2018 г., но влизането ѝ в сила е от 31.12.2017 г. - § 2 ЗР на ЗИЗС, като по този начин с обратна сила е отнет вещноправният ефект на давностното владение, осъществявано в периода от 31.12.2017 г. до 19.01.2018 г. Конституционният съд е обявил за противоконституционна разпоредбата на § 1, ал. 1 ЗД на ЗС, като противоречаща на чл. 17, ал. 1 и ал. 4 от Конституцията. Изрично е посочил, че с обявяването □ за противоконституционна не се засяга нейният досегашен ефект, а съгласно чл. 151, ал. 2, изр. 3 КРБ последиците от преустановяване на мораториума

настъпват от момента на влизане на решението му в сила (три дни след обнародването му – чл. 151, ал. 2, изр. 2 КРБ). Нормата на § 2 ЗР на ЗИЗС е обявена за противоконституционна, като противоречаща на чл. 4, ал. 1 и на чл. 17, ал. 1 и ал. 3 от Конституцията, тъй като засяга вече придобити права – в случая правото на собственост, основаващо се на изтекла в периода от 31.12.2017 г. до 19.01.2018 г. придобивна давност. В решение № 3 от 28.04.2020 г. по к. д. № 5/2019 г. на КС на РБ е прието, че спрямо правоотношения, предмет на висящи съдебни производства, обявеният за противоконституционен закон не се прилага. С оглед на това настоящият съд, разглеждащ висящия пред него правен спор, не следва да приложи противоконституционната норма на § 2 ЗР на ЗИЗС (обн., ДВ, бр. 7/2018 г.). Предвид задължителния за съдилищата характер на решенията на Конституционния съд (чл. 14, ал. 5 ЗКС), от горното следва, че за периода 31.05.2006 г. – 30.12.2017 г. и 20.01.2018 г. – 07.03.2022 г. придобивната давност за имоти частна държавна или общинска собственост не е текла по силата на установения от законодателя мораториум; същата започва да тече с влизане в сила на решението на Конституционния съд на 08.03.2022 г. За времето от 31.12.2017 г. до 19.01.2018 г. давностният срок следва да бъде зачетен от настоящия съд, поради което с оглед приетото по-горе, че придобивната давност за ищеца почва да тече след 09.04.2002г, то доколкото не е текла до 30.12.2017г. до 07.03.2022г (без 31.12.2017 г. до 19.01.2018 г.) то към 16.08.2022г. не е изтекла необходимата 10г. давност, т.е. искът е неоснователен.

Обстоятелството дали трафопостът е законен строеж и т.н., вкл. опитите за изместване предмета на делото по абсолютно ирелевантни обстоятелства с представяне на експертизи по други дела, с оглед предмета на делото за придобиване по давност на имота е абсолютно ирелевантен – обстоятелството е имало значение при реституционната процедура в зависимост от това дали е било пречка за възстановяване на реална част с оглед започнато реализиране на мероприятие (при което е релевантно фактическото започване, а не дали довършването му отговаря на съответните технически изисквания за въвеждане в експлоатация), което е било отчетено и в решение № 3457/09.04.2002г. на ВАС (вкл. в решение от 05.03.2020г. по в.гр.д. № 1533/2019г. на СГС).

По отрицателния установителен иск:

Настоящият състав намира, че искът е недопустим по следните съображения:

Правен интерес от предявяване на отрицателен установителен иск за собственост и други вещни права е налице когато: ищецът притежава самостоятелно право, което се оспорва; позовава се на фактическо състояние или има възможност да придобие права, ако отрече правата на ответника. В производството по този иск ищецът доказва фактите, от които произтича правния му интерес, а ответникът - фактите, от които произтича правото му.

При липса на правен интерес производството се прекратява. Правен интерес е налице, ако отричане правата на ответника /държавата или община/ ще даде възможност на ищеца да придобие собствеността по давност (Тълкувателно решение № 8 от 27.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 8/2012 г., ОСГТК, т.1). От друга страна за наличието на правен интерес съдът следи до приключване на производството. Ако се осъществят факти, вследствие на които правния интерес отпадне, производството става недопустимо. Съдът следва да отчете тези факти на основание чл.235, ал.3 ГПК и да прекрати делото. Съдът приема, че в конкретния случай, с оглед отхвърляне на положителния установителен иск по изложените съображения, отпада правният интерес, което следва да се зачете по чл.235, ал.3 ГПК, доколкото тълкуването, че правен интерес от отрицателен установителен иск е налице в случаите, в които ищецът може да придобие права, ако отрече правата на ответника, касае интерес в административно производство (например по реституция) лицето да може да се легитимира като правоимащо и да получи акт легитимиращ собствеността или при придобивна давност да може да се снабди с констативен нотариален акт докато не бъдат отречени правата на общината. В случая може да се приеме, че предметът на двата иска е различен - по положителния е правото на собственост на ищцата, придобито по давност, а по отрицателния - правото на собственост на общината, независимо на какво основание е придобито. След като съдът приема за установено, че положителния установителен иск е неоснователен, защото изобщо липсва годин обект на вещни права, който може да се придобива по давност с оглед изискванията за обособяване по ЗУТ, така и защото не е изтекъл давностния срок, но и с това установяване съдът приема, че за ищцата липсва правен интерес от отрицателния установителен иск, защото и да владее този обект след като хипотетично отрече правата на общината, пак няма да може да го придобие по давност с изтичане на давностния срок. И тъй като за наличието на правен интерес и за допустимостта на иска съдът следи служебно до приключване на съдебното производство, то настоящият състав намира, че искът е недопустим и следва да се прекратите делото по отрицателния установителен иск.

По разноските:

С оглед изхода на делото с право на разноски разполага само ответникът, който е претендирал присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което съдът определи в размер на 300лв., като следва да се присъдят и разноските за експертиза или общо **600лв.**

Мотивиран от изложеното Софийският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения положителен установителен иск с правно

основание чл.124 ГПК, вр. чл.79, ал.1 ЗС за признаване за установено спрямо *****, ЕИК: *****, *****, представлява на от кмета Й.*****, че Ц. К. И., ЕГН: *****, Г*****, е собственик на недвижим имот, представляващ Поземлен имот с идентификатор № *****, област София (столица), община Столична, гр. София, район *****, *****, № 27, вид собств. Общинска частна, вид територия Урбанизирана, НТП За друг обществен обект, комплекс, площ 226кв.м., стар номер 836, кв.42, парцел II-ТП, Заповед за одобрение на КККР № РД-18-51/15.07.2010г. на ИД на АГКК, Заповед за изменение на КККР № КД-14-22-489/15.08.2011г. на Началника на СГКК-София, по силата на придобивна давност в периода от 01.06.1996г. до 16.08.2022г.

ВРЪЩА на основание чл.130 ГПК като недопустима искова молба вх.№ 171042/16.08.2022г. в частта, в която се иска на основание чл.124, ал.1 ГПК признаване за установено по отношение на Ц. К. И., ЕГН: *****, Г*****, че *****, ЕИК: *****, *****, представлява на от кмета Й.*****, не е собственик на недвижим имот, представляващ Поземлен имот с идентификатор № *****, област София (столица), община Столична, гр. София, район *****, *****, № 27, вид собств. Общинска частна, вид територия Урбанизирана, НТП За друг обществен обект, комплекс, площ 226кв.м., стар номер 836, кв.42, парцел II-ТП, Заповед за одобрение на КККР № РД-18-51/15.07.2010г. на ИД на АГКК, Заповед за изменение на КККР № КД-14-22-489/15.08.2011г. на Началника на СГКК-София, поради липса на правен интерес.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 ГПК Ц. К. И., ЕГН: *****, Г*****, да заплати на *****, ЕИК: *****, *****, представлява на от кмета Й.*****, разноски по делото в размер на 600лв.

РЕШЕНИЕТО, в частта, в която се връща исковата молба има характер на определение и може да се обжалва с частна жалба пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчване на съобщението, в останалата част може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____